

have en Traktat af den almindelige Stormagts-type, og jeg tror, at den ærede Landstingsmand vil være enig med mig i, at i Sammenligning hermed er det, som vi have opnaaet, et meget betydeligt Fremskridt. Men Konstitutionen i Brasilien har nogle Bestemmelser, som jeg, hvis det kan interessere, gerne skal anføre. Det hedder i Konstitutionen i II Kap. III, § 48: „Det tilkommer ingen uden Republikkens Præsident, at indlede internationale Forhandlinger og afslutte Arrangementer, Konventioner og Traktater, dog steds under Forbehold af Kongressens Billigelse.” Og i Kap. IV, § 34, staar der: „Det tilkommer ingen uden Nationalkongressen at tage endelig Beslutning angaaende Traktater og Konventioner med fremmede Nationer.” Og disse Bestemmelser fortolkes — ligesom de tilsvarende Bestemmelser i den nordamerikanske Unions Forfatning — derhen, at Kongressen ogsaa skal give sit Samtykke til enhver Voldgiftsaftale, selv om denne er afsluttet i Henhold til en almindelig Konvention om obligatorisk Voldgift. Det var altsaa en Bestemmelse, vi ikke kunde komme udenom, og hvis vi overhovedet vilde have en Voldgiftstraktat og ikke for anden Gang skulde helt renoncere derpaa, vare vi nødte til at gaa ind paa dette. Naar der saa i Traktaten staar, at det skal forelægges begge Parlater, saa er det, fordi det er almindelig Coutume, at der er Paritet mellem Landene. Det vilde ellers se mærkeligt ud, hvis det fik det Udseende, at det var fra Brasiliens Side alene, at Vanskelighederne kunde komme, saaledes at vi ikke fik et ydre Skær af den samme Stilling. Om vi ville benytte denne Ret eller ej, er et andet Spørgsmaal.

Saa gjorde den ærede Landstingsmand en hel Del Bemærkninger om den Maade, hvorpaa Traktaten var bleven oversat paa Dansk. Disse Bemærkninger skulle blive grundigt undersøgte, og hvis det er nødvendigt, skal jeg tage Hensyn til dem for Fremtiden.

Brandes: Til de Bemærkninger, som den højtærede Udenrigsminister nu har gjort, skal jeg sige, at jeg allerede har gjort opmærksom paa, at dette Ord Voldgiftsaftale allerede i de Traktater, der ere afsluttede med engelsktalende Lande, er gengivet paa en anden Maade, nemlig ved: en særlig Overenskomst. Jeg har kun udtrykt dette sidste kortere ved at bruge Ordet „Særoverenskomst”; men Udenrigsministeriet har altsaa allerede brugt Ordet „Over-

enskomst” i Stedet for det nu anvendte Ord: Voldgiftsaftale.

Det forholder sig altsaa saaledes, som jeg nok mente, at Voldgiftsaftalen — for at bruge det her i Teksten benyttede Ord — skal forelægges den brasilianske Kongres. Nu sagde den højtærede Udenrigsminister, at her kunde man ogsaa forelægge den, eller man havde, som han udtrykte sig, Ret til at forelægge den for den danske Rigsdag. Det kan man naturligvis sige, men det er ikke ganske rigtigt, at der ikke afsluttes Traktater med forskellig Ordning for de 2 Lande, for i den Traktat, der er afsluttet med de Forenede Stater i Amerika, er det jo Kongen, der for Danmarks Vedkommende i den Form og paa den Maade, som Regeringen enes om, træffer Overenskomsten, medens det i Amerika er saaledes, at Præsidenten maa forelægge den for Senatet.

Den højtærede Udenrigsminister har altsaa nu erklæret, at han vil tage de Spørgsmaal under Overvejelse, som jeg her har rettet til ham, men jeg vil gerne sige, at det var ingeniunde min Mening just at ville bebrejde ham direkte noget med Hensyn til den danske Gengivelse, og hvad angaar de Ting, jeg har fremhævet i den franske Tekst, saa er jeg ikke i Tvivl om, at det høje Udenrigsministerium har Embedsmænd nok, der kunne Fransk, men jeg har nogen Tvivl om, at de kunne lige saa godt Dansk, og jeg vil have Lov til at anføre et Eksempel endnu derpaa, som falder ind under det Tilfælde, vi her tale om. Der er lige i det sidste Hæfte af Lovtidende blevet offentliggjort en Bekendtgørelse om en mellem Danmark og Luxemburg afsluttet Overenskomst med det Formaal at lette den gensidige Retshjælp. I Titelen hedder det ganske vist: „til yderligere Simplificering af Retshjælpsordningen”, men i selve Deklarationen staar der kun, at man nu er kommen overens om „de rendre plus facile l'assistance judiciaire”, og det vil sige, som det er oversat paa Dansk: „med det Formaal at lette den gensidige Retshjælp”. Titelen udenpaa denne Deklaration er altsaa ikke rigtigt gengiven. Jeg vil udbede mig Formandens Tilladelse til at opløse en eneste Sætning af Artikel 2 i denne Konvention. Der staar: „I Tilfælde af lokal Inkompetence hos den Myndighed, til hvilken Begæringen er rettet, oversendes Meddelelsen paa Embeds Vegne til den kompetente judicielle Myndighed, hvorhos Meddelelse desangaaende straks skal tilstilles den begærende Myndighed”. Jeg gad vide, om noget